

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobce: **R. v. d. H.**, narozený dne -
t. č. ve -
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Pavlem Cinkem, Advokátní
kancelář CINK a partneři, s.r.o.
sídlem Veleslavínova 33, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 9. 5. 2019, č. j.: OAM-268/LE-LE05-LE05-2019

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR ze dne 9. 5. 2019 č. j.: OAM-268/LE-LE05-LE05-2019 se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2019, č. j.: OAM-268/LE-LE05-LE05-2019, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“)

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

a kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona.

2. Žalobce v žalobě namítal, že se obává perzekucí v Nizozemsku, byl by krácen na svých lidských a osobních právech, ve vlasti nemá přátele ani rodinu či blízké, v ČR naopak má přátele, přítelkyni i celý svůj majetek. Život ve vlasti cítil jako mučení, zemřel by tam. Některé tese pak žalobce rozvíjí v dokumentu nazvaném „Příběh“, který zaslal soudu spolu s žalobou, hovoří tam o událostech, jež se mu měly stát v posledních třech letech; kromě vykonstruovaného trestního stíhání ve vlasti zde namítá i porušování svobody svědomí a víry v zemi původu.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Napadené rozhodnutí je zákonné, žalobce je občanem EU a nesplňuje podmínky pro meritorní posouzení žádosti. Nizozemsko je stejně jako ostatní země EU bezpečnou zemí původu. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“).
6. Soud ve věci rozhodl na žádost žalobce při jednání. Jednání nebyl žalobce přítomen, neboť byl před datem jeho konání předán do Nizozemska. Jednání byl přítomen právní zástupce žalobce a zástupce žalované strany. Soud neshledal důležitý důvod pro odročení jednání, protože nebylo třeba žalobce vyslechnout. Žalobcovy zájmy byly dostatečně hájeny přítomným žalobcovým právním zástupcem.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce, občan Nizozemska, poskytl dne 9. 5. 2019 údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Uvedl, že je nizozemské národnosti, náboženským vyznáním římsko-katolický křesťan, je schopen se dorozumět česky a nizozemsky, nemá žádné politické přesvědčení, s politikou nemá nic společného; je rozvedený, má šest převážně nezletilých dětí, všichni jsou nizozemské státní příslušnosti a žijí v Nizozemsku, žalobce s nimi není v kontaktu. Ve vlasti naposledy bydlel v obci G. Do ČR přijel dne 12. 3. 2018 automobilem přímo z vlasti. Je občan EU. O udělení mezinárodní ochrany dosud nežádal. Jeho zdravotní stav je dobrý, nemá žádné zvláštní potřeby ani zdravotní omezení. O mezinárodní ochranu žádá, protože nemůže žít ve vlasti, nemůže ani mluvit nizozemsky, naštěstí už mluví česky, pět let má potíže a chtěl z vlasti odjet; našel místo, kde může žít, tj. K., je tu příroda, klid, žádné dálnice, jsou tu kopce a zima, důležité pro něj jsou i kulturní tradice země a jazyk, má tu přítelkyni a dobré přátele, v zemi původu už nemá žádné kontakty, všechny kontakty přerušil i s dětmi, má tu vše, peníze, byt i majetek; cítí se špatně, jen když na vlast pomyslí, byl tam ve vazbě a dostal trest, dozvěděl se, že má jít znovu do vězení a neví proč; nechce mít žádný kontakt s manželkou ani s dětmi, stále jej obviňují z únosu dětí, ale ty za ním přijely samy.
8. Během pohovoru vedeného dne 9. 5. 2019 žalobce dále uvedl, že se po příjezdu do ČR dvakrát vrátil do vlasti, a to pokaždé asi na pět dní, nejprve kolem 29. 7. 2018 kvůli vyřízení nového pasu a podruhé kolem 20. 10. 2018, jelikož jeho přítelkyně potřebovala jeho nábytek z Nizozemska; v ČR, v K. se mu líbí příroda, líbí se mu i některé historické osobnosti, jež na území ČR žily. Svůj trest chce vykonat v ČR a hodlá si jej i zaplatit. Ve

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

vlasti už nemůže žít, chce zde zůstat pracovat, žít, naučit se lépe česky a ČR pomáhat jako dobrovolník pro církev; neříká, že Nizozemsko je špatná země, ale prostě tam už nemůže žít.

9. Dne 9. 5. 2019 se žalobce mohl seznámit s podklady rozhodnutí. S podklady se nechtěl seznámit vyjádřit se k nim, navrhnout jejich doplnění ani nechtěl uvést nějaké další skutečnosti či údaje.
10. Dále soud přistoupil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.
11. Protokol o poskytování azylu státním příslušníkům členských států EU, který je s ohledem na článek 51 Smlouvy o Evropské unii její integrální součástí, zejména stanoví, že s ohledem na úroveň ochrany lidských práv a svobod v členských státech EU jsou tyto navzájem považovány jako bezpečné země původu pro všechny právní a praktické účely ve vztahu k azylové problematice. Pro uvedené účely lze za bezpečnou zemi původu považovat i Nizozemsko, neboť ve vztahu k tomuto státu nenastal žádný z případů uvedených pod písm. a) – d) Protokolu o poskytování azylu státním příslušníkům EU.
12. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j.: 4 Azs 18/2011-74, v jehož odůvodnění bylo ve věci jiného stěžovatele (občana EU) konstatováno: „*Je nepochybné, že stěžovatel jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany je občanem SR, tedy občanem EU ve smyslu článku 20 Smlouvy o fungování Evropské unie (dříve článek 17 Smlouvy o založení Evropského společenství). Je rovněž nepochybné, že stěžovatel nesplňuje podmínky stanovené právem EU, tedy že v případě SR nenastal žádný z případů podle písm. a) – d) Protokolu o poskytování azylu státním příslušníkům členských států EU, přičemž pouze v těchto případech by mohla ČR žádost stěžovatele jako občana SR o udělení mezinárodní ochrany zvažovat nebo přijmout k dalšímu zpracování. Pokud se stěžovatel domnívá, že podmínky stanovené pod písm. c) a d) Protokolu splňuje, pak zdejšímu soudu není jasné, z čeho stěžovatel toto své tvrzení dovozuje. Pro možnost zvažovat udělení mezinárodní ochrany občanu jiného členského státu by totiž bylo nutné objektivní nastoupení některého z případů stanovených Protokolem ad a) – d), např. pokud by Rada zahájila vůči tomuto členskému státu řízení o závažném porušení hodnot, na nichž je Unie založena. Je nepochybné, že v případě SR žádná z uvedených okolností naplněna nebyla. Případné naplnění některé z výjimek nelze zkoumat individuálně na základě tvrzení o zásahu do subjektivních práv jednotlivce a s ohledem na postup členského státu v konkrétním případě, jak stěžovatel požaduje.*“ Obdobná situace, jaká je výše předestřena ohledně slovenského stěžovatele, platí i pro Nizozemsko.
13. Žalovaný v této věci postupoval v souladu se zákonem a nedopustil se pochybení při posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V souladu se zákonem o azylu dospěl k závěru, že žádost je podle ustanovení § 10a písm. a) zákona o azylu nutno posoudit jako nepřijatelnou a řízení je proto nezbytné zastavit podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona. Žalovaný postupoval v souladu s výše uvedenými ustanoveními zákona o azylu i Protokolem o poskytování azylu státním příslušníkům členských států EU. Je nepochybné, že Nizozemské království je bezpečnou zemí původu. Žalobce neprokázal žádnými doklady nebo svým tvrzením, že by v jeho případě byl dán důvod poskytnout mu mezinárodní ochranu jako státnímu příslušníku EU. Soud z uvedených důvodů neshledal důvod k provedení důkazu výsledkem žalobce nebo výsledkem svědků. Z žalobcova tvrzení uvedeného v průběhu správního řízení i v žalobě je zřejmé, že důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR byla osobní averze a nechuť vrátit se do Nizozemska.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

14. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodnou zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 SŘS. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřípustná.

Praha 26. července 2019

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně